

MÁJUS 1946

Első viharom tábora,
tündért hajhászó út pora!

Fateknőm tenger-távola,
gúnár-matrózos pocsolya!

Körte zuhant rá — bomba volt.
Legszebb korom süllyedt el ott.

Hanem ti mélyből felkapott
szoknyás körhinták, májusok!

Akácörvényből kibukott
harmonikákon fű buzog.

A kék mezőn, a gyár felett
bodor vígasság, füst legel.

Kalapács, illő zengenek:
megszületett! megszületett!

Báránfelhőket, holnapot
vattacukorból harapok.

Lelakatolt arc, múltbeli —
örömkönnnyel ki nyitja ki?

A gyöngyvirágok gyöngyvel
kisírt láng viaszcsöppjei.

Hová fut éjjel a kölyök?
Lábnyma fillér, elpönög.

Országos utcabál körött
bokrokból kisurran a zöld.

Körhintám fagyba-forgó ég,
düh csikorgatja tengelyét.

Vadszedercsillag, vérsötét,
izzítsd át éheim delét!

Átlőtt sisakból nőtt katáng,
dörömbölj éveink falán,

orgonagyertya, szél fuvatán
kigyúlj most: élünk még talán!

Jöjj el, május!
Vérünket átmosd!

Aki fürtjeid leszaggatta,
rügyeid elhallgattatta,
ne jöhessen zászlód lobogtatva:

a teljes gyógyulást hozd!

Budapest

SZENTMIHÁLYI SZABÓ PÉTER

ÓLOMSÚLYOS VÉRTBEN

Oh, apám, anyám, itt állunk ólomsúlyos vértben,
vaseszimában, vassisakban, vasbuzogánnyal,
rozsdás vasaink csörögnek, szívem csörömpöl,
de a harcra szólító parancs még nem érkezett meg,
nagy Achilléusz sátrából meztelen, néma drótok
és rejtelmes susogások szálltanak föl az éjjel.

Oh, valahol csatazaj van, valahol üvöltenek is,
valahol ti is nyögtök s meghaltok ebben az időben,
de én csak állok, de oh, mi csak állunk, mert
nem jön a parancs és nem szabad nekiindulni.
Mi vagyunk a tartalék, mi vagyunk a páncélos jövő,
a mi magyunk még nem vetették asszonyi ölbe,
egyre nehezebb ez a vért, ez már nem véd ki csapást.

Ez a vért súlyos pókháló, bizalmatlanságból szöve,
ezt a csatát helyettünk, de nélkülünk veszti el,
pedig dadogni és tévedni és visszafelé futni tudnánk
mi is. Zászlónk selyme ránk tekeredve megfojt, és
mégsem adják a kezünkbe, kardjaink súlyosak és
legjobb műhelyeinkben tompították őket, oh, apám,

anyám, mintha az ellenség a ti hangotokon szólna!

SIRATÓ

Felöltöztettük apámat,
parádésan menjen az Öreg elébe,
ne azt, hanem a fekete nyakkendőt,
ne azt, hanem a fekete cipőt,
s kendővel állat a helyére.

Diszszebkendőt a szivarzsebbe,
fésüljük meg ősz apámat,
csonttá aszalt kezeit törjük imára,
állítsák ki a halotti levelet,
s közben rengjen, fúldokoljon a bánat.

Ládába vele, mint a kutyát,
aztán majd temetés, pap, mise, béke —
oh, isten verje az istent,
halál döglessze a halált meg, zokogjunk.
Parádésan menjen az Öreg elébe.

Budapest

SZEPESI ATTILA (1942.)

FÖLIRAT

hazám, vészek valaha-földje
májusi esőben ázz,
nagyok közt bámész donkihóte,
holnap, meteor-parázs,

kívül barna dombok, erdők, hegyek,
szittyók és nádasok,
május, mégis kiáltozom veled
e mezőben, ahol

kölyök, ki fogad közt pipaccsal
kinézel a lomb alól,
fölötted istentelen angyal
lebeg, szélfújt dalom.

látomásom vért-szivárgó levél,
sehova-úton roppanó avar,
mégis remény,
virág az évezres palánk alatt

A MARS-VEENDÉGHEZ

Gyere ötlábú nézd szemem
Én csak befele látok
Nekünk megadatott a szó
faggatjuk hát a némaságot

Mi tudtunk sárkányt eregetni
Hitünk valaha láng volt
Most virraszt velünk éjszakánk
s az asztalon pohár bor

Jövönknél kisebbek vagyunk
önjelölt megváltók
Fejünk fölött a füstmadár
károg jaj de károg!

Hernád

TÖLGYESSY MIKLÓS (1944.)

ÉHSÉG AZ ISTEN ASZTALÁN

Hívó harangok jajszava
éhség az isten asztalán
nyírség szegénység temploma
világ az óperencián

a kutak mélyén felragyog
a víz legendák rajzanak
a kis cselédlány élni kezd
kinyitja mind a titkokat

hisz nem hiányzik semmi sem
az isten mindent úgy hagyott
sokáig várhat míg az ég
ledob egy döglött csillagot

**